

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620200246
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8620200246.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: Orange Slovensko a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, právne zastúpený: Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Bajkalská 5, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku pôvodne Okresného súdu Svidník, v súčasnosti Okresného súdu Bardejov, pracovisko Svidník, č.k. 4C/13/2020 - 158 zo dňa 8. decembra 2022, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch I. a III. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník, v súčasnosti Okresný súd Bardejov, pracovisko Svidník (ďalej len súd prvej inštancie, resp. prvoinštančný súd) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a priznal žalobcovi proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške, ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (III. výrok).

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 Eur z dôvodu, že pri spracovaní jeho osobných údajov, ktoré poskytol žalovanému, ktorého klientom bol v rokoch 2011 a 2012, došlo k porušeniu zákona o ochrane osobných údajov, a tým k porušeniu jeho práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života, ktoré spočívalo v tom, že dokument „Žiadosť o vydanie novej SIM-karty a potvrdenie o jej prevzatí“ obsahujúci jeho osobné údaje bol spoločne s dokumentmi ďalších klientov nájdený nepovolanou osobou v neuzamknutom sklade na papierový odpad v C.. Úradom na ochranu osobných údajov bol tento skutok v administratívnom konaní, ktoré bolo vedené proti obchodnému zástupcovi žalovaného, ktorým bola spoločnosť ELSIG s.r.o., kvalifikovaný ako bezpečnostný incident. Z uvedeného dôvodu sa žalobca domáhal zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 Eur. Podľa žalobcu žiadaná suma satisfakcie je zdôvodnená značnou intenzitou porušenia a ohrozenia osobnostných práv, vzhľadom k veľkému množstvu osobných údajov, ktoré boli protiprávne spracúvané. Rodné číslo, vlastnoručný podpis sú osobitnou kategóriou. Sumu žiadanej nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že zákon zvlášť chráni únik osobných údajov, pričom v danom prípade sa jedná o výnimočný rozsah incidentu, keďže sa týka sa viac ako 400 dotknutých osôb a protiprávny stav trval dlhý čas.

2. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, namietal miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník, tiež to, že nie je pasívne legitimovaným, keďže je to sprostredkovateľ a prevádzkovateľ, ktorý je oprávnený osobné údaje spracúvať a sprostredkovateľ je povinný dodržiavať povinnosti, ktoré pre neho vyplývajú zo zákona. Z prípadného porušenia povinnosti sprostredkovateľa

nemôže byť vyvodená zodpovednosť žalovaného, vrátane jeho občianskoprávnej zodpovednosti. Žalovaný poukázal tiež na to, že k incidentu došlo náhodne, resp. nedopatrením zo strany zamestnanca sprostredkovateľa - spoločnosti ELSIG, s.r.o. napriek existencii zodpovedajúcich bezpečnostných opatrení. Vzniesol zároveň námietku premlčania keďže k bezpečnostnému incidentu došlo v bližšie neustálenom čase v priebehu mesiaca január 2017 a dokumenty boli videné sklade zamestnancom spoločnosti ELSIG, s.r.o. v čase od 25.01.2017 pričom, keďže žaloba bola súdu doručená až 05.02.2020 (správne 06.02.2020), bolo to po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. Vzhľadom na to, že vo vzťahu k žalobcovi neboli preukázané žiadne následky, je požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy 5.000 Eur absolútne neadekvátne.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že dňa 09.02.2017 bola v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu nájdená p. A. C. archívna krabica, v ktorej sa nachádzalo množstvo originálnych písomností s osobnými údajmi zákazníkov spoločnosti Orange Slovensko a.s. V nájdenej archívnej krabici D. E., TYP X/XX, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „F. XXXXXXXX ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ sa nachádzali písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Išlo o originálne dokumenty, na ktorých sa nachádzali dôležité identifikátory dotknutých osôb ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na viacerých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená plastová SIM karta. Krabica bola odovzdaná JUDr. Ambrózovi Motykovi za účelom zastupovania vo veci neoprávneného zásahu do súkromného života v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko a.s. Sklad, kde bola krabica nájdená, bol síce uzamykateľný, ale v čase nájdenia písomností uzamknutý nebol, nakoľko ho využívalo viac podnikateľských subjektov sídliačich v objekte.

Z rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo 16.08.2017 č. XXXXX/XXXX-XX-XX vyplýva, že spoločnosť ELSIG s.r.o. ako sprostredkovateľ „porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona tým, že pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením D. E., TYP X/XX, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „F. XXXXXXXX ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúcom sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove“.

Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-X uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovaného, spoločnosti ELSIG s.r.o., za porušenie povinností v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5 000 Eur. Toto rozhodnutie bolo na základe rozkladu spoločnosti ELSIG, s.r.o. potvrdené rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 9.3.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-X. Administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti Orange Slovensko, a.s. proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi bolo rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 8.9.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-XX zastavené. Rovnako bolo zastavené aj administratívne konanie voči žalovanému, a to rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.8.2018 pod číslom: XXXXX/XXXX-XX-XX.

Z listiny označenej ako žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí zo dňa 24.09.2012 je zrejmé, že táto listina obsahovala tieto osobné údaje žalobcu: meno a priezvisko, adresu bydliska, rodné číslo, číslo OP, telefónne číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo a vlastnoručný podpis.

Súd prvej inštancie mal zistené tiež to, že žalovaný sa žalobcovi za vzniknutú situáciu listom zo dňa 16.03.2017 ospravedlnil.

4. Právne posudzujúc zistený skutkový stav mal súd prvej inštancie za to, že na rozhodnutie sporu je miestne príslušný. Spor považoval za spor spotrebiteľský, nakoľko zásah do súkromného života bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založeným zmluvou o pripojení. K porušeniu ochrany osobných údajov došlo v súvislosti so službami telekomunikačného operátora, ktoré žalovaný poskytoval na základe zmluvy o pripojení a v jej rámci. Žalovaný mal na základe zmluvy o pripojení zákonné oprávnenie spracovávať osobné údaje žalobcu. Ak teda k zásahu do súkromia žalobcu malo dôjsť pri legitímnom spracovaní osobných údajov žalobcu a žalovaný takéto svoje oprávnenie môže pre účely uzavretia a plnenia zmluvy o pripojení odvodiť priamo zo zákona (§ 56 ods. 3 písm. a) zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách) a na spracovanie

osobných údajov nepotrebuje ani súhlas žalobcu, potom zásah do súkromia žalobcu pri porušení ochrany osobných údajov, bez akýchkoľvek pochybností, súvisí so zmluvou o pripojení. Vychádzajúc z uvedeného preto súd prvej inštancie považoval predmetný spor za spotrebiteľský a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca má adresu trvalého pobytu v obvode Okresného súdu Svidník, žalovaným uplatnenú námietku miestnej nepríslušnosti považoval za nedôvodnú.

Podľa súdu prvej inštancie je žalovaný zároveň pasívne vecne legitimovaný napriek skutočnosti, že v administratívnom konaní nebolo zo strany Úradu pre ochranu osobných údajov konštatované porušenie povinností žalovaného podľa zákona o ochrane osobných údajov. Zodpovednosť žalovaného je občianskoprávnou zodpovednosťou majúcou objektívny charakter. Pokiaľ žalovaný nebol administratívne zodpovedný, súd prvej inštancie poukázal na to, že administratívna zodpovednosť je kategóriou verejného práva založenou na subjektívnej zodpovednosti, občianskoprávna zodpovednosť je však kategóriou súkromného práva založenou na princípe objektívnej zodpovednosti, bez potreby preukazovať zavinenie. V administratívnom konaní zistený bezpečnostný incident však podľa súdu prvej inštancie tvorí skutkový základ protiprávneho konania, ktoré v rámci objektívnej občianskoprávnej zodpovednosti voči žalobkyni za zásah do jej súkromia dopadá na žalovaného. Pri posúdení občianskoprávnej zodpovednosti nie je podstatné, že žalovaný konal prostredníctvom svojich obchodných zástupcov, ktorí sa postupne menili, ani to kto podpísané dokumenty s osobnými údajmi vytvoril, spracovával, až ich napokon protiprávne likvidoval a sprístupnil (obchodný zástupca ELSIG s.r.o.), ale právne významné je to, že bezpečnostný incident bol spôsobený pri plnení zo zmluvy o pripojení, ktorú mal žalobca za uzatvorenú so žalovaným.

Ohľadom výšky priznanej nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že v rámci voľnej úvahy prihliadal na samotný účel a funkciu tohto inštitútu s tým, že primárnou je funkcia satisfakčná, ale je tu aj funkcia preventívno – sankčná, ktorú by relutárna náhrada mala plniť z hľadiska špeciálnej a generálnej prevencie. Ďalej prihliadal na vzájomné vzťahy týchto argumentov, na význam chráneného záujmu, špecifiká zásahu do práv žalobcu a veľkého množstva ďalších dotknutých osôb a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú aj preventívno- sankčnú funkciu relutárnej náhrady určil sumu 3 300 eur pre žalobcu ako sumu primeranú. Súd nepovažoval za vhodné pri stanovení výšky použiť prepočet podľa § 12 zák. č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako to urobil odvolací súd v rozsudku č. k. 13Co/7/2021-530 zo dňa 30.3.2021 v konaní vedenom Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 6C/29/2018, nakoľko na základe citovaného zákona ide o systém odškodňovania obetí štátom, ktorý aj autoritatívne stanovil zákonom, akú sumu prizná obetiam trestných činov. V súdnej veci však ide o typický občianskoprávny vzťah domáhania sa náhrady nemajetkovej ujmy zo strany dotknutej osoby upravený normami súkromného práva.

K vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol že listiny, ktoré obsahovali, okrem iných, aj osobné údaje žalobcu, boli nájdené A. C. dňa 09.02.2017 a nasledujúcim dňom, t.j. 10.02.2017 začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 10.02.2020 a žaloba bola súdu podaná dňa 06.02.2020, teda pred uplynutím premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie na námietku premlčania vznesenú žalovaným neprihliadal.

Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ustanovením § 262 ods. 2 CSP a § 255 ods. 1 CSP, pričom úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to napriek zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, pretože výška priznanej sumy závisela od úvahy súdu.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), f), h) CSP. Uviedol, že sa nestotožňuje s dôvodmi, ktoré súd prvej inštancie uviedol ako dôvody preukazujúce jeho miestnu príslušnosť pre rozhodnutie sporu, keď argumentoval okrem iného aj tým, že porušenie ochrany osobných údajov žalobcu bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založenými zmluvou o pripojení. Poukázal na to, že ochrana osobností je právom, ktoré vzniká každej fyzickej osobe. Ide o právo majúce absolútnu povahu, pôsobiace erga omnes, to znamená voči neobmedzenému a neurčitému okruhu všetkých ostatných subjektov práva. Naproti tomu záväzkové práva, vrátane spotrebiteľských, sú tzv. relatívnymi právami, ktoré od počiatku smerovali iba proti určitej osobe alebo niektorých určitým osobám a vznikajú z dôvodov daných medzi zúčastnenými stranami. Zo žaloby je bez pochybnosti zrejmé, že žalobca uplatňuje a domáha sa práva na ochranu osobnosti ako absolútneho práva podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prípade práva na ochranu osobnosti ide o špecifický nárok, ktorým disponuje každá fyzická osoba zo zákona, existencia tohto práva nijako nesúvisí so spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom a ním. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/265/2009 zo dňa 17.02.2011, podľa ktorého právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je jednorazové právo a toto nemožno podriaďiť pod inštitút záväzkových vzťahov a predstavuje právo na osobitnú formu ochrany osobnosti fyzickej osoby

nenaviazanú na žiadne iné právo. Výsledkom nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie sa zasiahlo do procesného postavenia žalovaného.

Žalovaný uviedol, že v konaní nie je ani pasívne legitimovaný, pretože nie je daná jeho zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Spracovanie osobných údajov upravuje osobitný zákon, v tom čase bol platný zákon č. 122/2013 Zz. o ochrane osobných údajov, tento právny predpis je tzv. zmiešanej povahy, čo znamená, že okrem noriem správneho práva upravuje aj občianskoprávne vzťahy, práva a povinnosti dotknutých osôb, prevádzkovateľa, sprostredkovateľa, súvislosti so spracovaním osobných údajov. Základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, resp. fakt, že ide o zásah neoprávnený, resp. protiprávny. Podľa zákona o ochrane osobných údajov sprostredkovateľ je povinný dodržiavať povinnosti ustanovené prevádzkovateľom v § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. c) až i), § 6 ods. 4, § 19 až § 26 ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 19 zákona o ochrane osobných údajov, sprostredkovateľ dotknutým osobám priamo zodpovedá za bezpečnosť spracovania osobných údajov, a je povinný chrániť spracúvané osobné údaje dotknutých osôb pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím, zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracovania. Súd prvej inštancie pri určení pasívnej legitimácie žalovaného túto otázku nesprávne právne posúdil.

Žalovaný ďalej uviedol, že neporušil žiadnu zo svojich povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane údajov, čo právoplatne konštatoval aj Úrad pre ochranu osobných údajov svojimi rozhodnutiami z 23.08.2018 č. 00144/2018 a 18.09.2018 č. 00465/2018. Bola to spoločnosť ELSIG s.r.o., ktorej bola uložená pokuta 5.000 Eur. Podľa žalovaného súd prvej inštancie ignoroval rozhodnutie úradu, jeho argumentácia o tom, že zákaznícka dokumentácia obsahujúca osobné údaje dotknutých osôb bola od roku 2014 až do februára 2017 nepovšimnutá je irelevantná. V čase od roku 2014 až 2017 kedy boli dokumenty umiestnené v sklade na papierový odpad a nemohlo dôjsť k protiprávnemu zásahu do práv žalobcu spočívajúceho v možnosti prístupu neoprávnených osôb k jej osobným údajom, ktoré sa v dokumentoch nachádzali, pretože tieto dokumenty sa nachádzali v predajni a prístup k nim mali výlučne zamestnanci obchodného zástupcu žalovaného.

Žalovaný uviedol, že pre prípad že sa odvolací súd nestotožní s jeho argumentáciou a dôjde k záveru, že daná je jeho zodpovednosť, odmieta nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v plnom rozsahu. Podľa žalovaného finančné zadosťučinenie má zásadne subsidiárny charakter, možné je poškodenému ho priznať výlučne len vtedy, pokiaľ nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere. Žalobca v konaní nedokázal ani identifikovať, ničo ešte preukázať údajnú nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla, v čom táto spočíva, resp. akú má povahu a intenzitu, alebo ako sa prejavila, či prípadne stále prejavuje v jeho nemajetkovej sfére, v čom spočíva jej závažnosť a pod. Žalobca teda neunesol ohľadom existencie údajne vzniknutej nemajetkovej ujmy (a jej závažnosti ako zákonného predpokladu pre priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy) svoje dôkazné bremeno. Argumentáciu, že už samotný protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcu automaticky znamená vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane žalovaný odmieta, pretože nie každý protiprávny úkon má totiž automaticky za následok vznik škody či ujmy, a to či už majetkovej alebo nemajetkovej. Ak by tomu tak bolo, nebolo by v konaní potrebné vôbec preukazovať vznik ujmy a jej závažnosť, ale postačovalo by, ak by v konaní bolo preukázané porušenie právnej povinnosti. Súd prvej inštancie neskúmal, či žalobcovi skutočne nemajetková ujma vznikla, akú má povahu, intenzitu, závažnosť, šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku. Nesprávnym postupom súdu prvej inštancie bola porušená zásada rovnosti zbraní a súd sa vzdialil od želanej a nožnej miery zistenia skutkového stavu. Žalobcovi priznaná suma 3.300 Eur je neprimeraná, neadekvátne, neproporcionálna a ako taká nespravodlivá a je zjavne celkom premrštená. V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania žalovaný opäť poukázal na to, že je možné s určitou konštatovať, že dokumenty s osobnými údajmi dotknutých osôb, vrátane žalobcu, sa v neuzamknutom sklade na papierový odpad za značkovou predajňou nachádzali už dňa 25.07.2017, a keďže žaloba bola na súd podaná až dňa 07.02.2020 (správne 06.02.2020), tak bola podaná po uplynutí premlčacej doby. Žalovaný namietal aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, podľa žalovaného súd mal využiť svoje moderačné právo podľa § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznať, resp. tieto primerane znížiť. Poukázal na to, že v obdobnej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania nevychádzal z prisúdenej istiny 110 Eur, ale z výpočtového základu 2.000 Eur podľa § 10 ods. 8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., pričom vzhľadom na počet žalobcov odhaduje výšku trov právneho zastúpenia žalobcov až na sumu cca 200.000 Eur. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 113/2019 zo dňa 06.06.2019, pričom situáciu, keď trovy násobne prevyšujú judikovanú čiastku, je možné označiť za výnimočnú a odôvodňujúcu aplikáciu § 257 CSP.

Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v ním napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie o danosti jeho miestnej príslušnosti, tiež o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii považuje argumentáciu žalovaného za selektívne tendenčnú a zavádzajúcu. Poukázal na to, že pokiaľ predsedníčka Úradu pre ochranu osobných údajov v rozhodnutí, na ktoré bolo poukázané hovorila o „akejsi“ nezodpovednosti, zdôraznila, že zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/S zo dňa 24.10.1995 o ochrane fyzických osôb v súvislosti so spracúvaním osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov vôbec nevyplýva koncepcia tzv. delenej zodpovednosti. To napokon netvrdí ani predsedníčka úradu ako sa to snaží prezentovať žalovaný, pretože predsedníčka úradu hovorí to, že smernica ukladá zodpovednosť prevádzkovateľovi, čo však nebráni členským štátom, aby vo svojich vnútroštátnych predpisoch stanovili, že v určitých prípadoch by sa mal za zodpovedného považovať aj sprostredkovateľ. Zákon o ochrane osobných údajov účinný v čase vzniku bezpečnostného incidentu, zákon č. 122/2013 Z.z., transponoval do nášho právneho poriadku smernicu, ktorá v článku 22 nikde neuvádza súkromnoprávnu zodpovednosť sprostredkovateľa, ale zdôrazňuje súkromnoprávnu zodpovednosť prevádzkovateľa. Zodpovednosť sprostredkovateľa je limitovaná rozsahom zmluvy uzatvorenej s prevádzkovateľom. Podľa žalobcu, žalovaný zamieňa celkom tendenčne administratívnu zodpovednosť založenú na subjektívnom princípe so zodpovednosťou občianskoprávnou, ktorá má objektívny charakter. Súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal s administratívnymi rozhodnutiami týkajúcimi sa bezpečnostného incidentu. Uvádzané skutočnosti nie sú právne irelevantné skutkové okolnosti, ako sa to snaží prezentovať žalovaný, ale ide o významné porušenie štandardných postupov archivácie u žalovaného, ktorých zanedbanie viedlo v slede príčinných súvislostí k bezpečnostnému incidentu a zásahu do osobnostných práv žalobcu. Ohľadom námietky premlčania uviedol, že táto je neopodstatnená, a to z dôvodu, že bezpečnostný incident, ktorý tvorí základ nároku je svojou povahou protiprávnym konaním ktoré možno označiť za správny (administratívny) delikt. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že protiprávny stav, za ktorý žalovaná žalobcovi zodpovedá, trval od 25.01.2017 do 09.02.2017, jednalo sa teda o trváci správny delikt, a preto možno pre posúdenie premlčania vychádzať až do ukončenia tohto protiprávného stavu, ktorý bol ukončený 09.02.2017. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR, č.j 5A 164/2002-44. K výške prisúdenej náhrady žalobca uviedol, že pre posúdenie závažnosti zásahu je potrebné poukázať na významné právne skutočnosti, to že došlo k zneužitiu takmer 500 originálnych dokumentov s osobnými údajmi dotknutých osôb a to ich neoprávneným sprístupnením neobmedzenému počtu nepovolovaných osôb, pričom išlo o najcitlivejšie osobné identifikátory, vrátane rodného čísla. Žalobca zároveň poukázal na neadekvátnu odvolaciu argumentáciu k nároku na náhradu trov konania. Pre aplikáciu § 257 CSP musia byť výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa, na strane žalovaného však neexistujú žiadne dôvody. Ide o ekonomicky silnú spoločnosť, navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu zotrval na argumentácii, ktorú uviedol v odvolaní, na všetkých svojich vyjadreniach ktoré vo veci prezentoval. Zdôraznil, že v konaní nie je pasívne legitímovaný, preto nie je daná jeho zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, je to sprostredkovateľ ktorý je povinný dodržiavať povinnosti ustanovené prevádzkovateľovi, pričom zo zákona vyplýva zodpovednosť za bezpečnosť osobných údajov. Opätovne poukázal na to, že nárok žalobcu je premlčaný, keďže všeobecná trojročná lehota začala plynúť 26.01.2017 a uplynula 26.01.2020, pričom žalobca podal svoju žalobu na súde až dňa 07.02.2020, teda po uplynutí premlčacej doby. Taktiež poukázal na to, že žalobca v konaní netvrdil ani nepreukázal žiaden konkrétny následok v jeho subjektívnej osobnostnej sfére, teda nepreukázal v čom konkrétne spočíva jeho nemajetková ujma, akú má o neho povahu a intenzitu ako sa prejavila, či sa ešte stále prejavuje a pod..

8. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilných sporový poriadok (CSP)), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 375 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o čiastočnej relevancii dôvodov podaného odvolania, čo malo za následok zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

9. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom odvolania, bol len vyhovujúci výrok rozsudku a výrok o náhrade trov konania ako výrok súvisiaci.

10. Odvolacia argumentácia žalovaného, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesplnení procesných podmienok, porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces, tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení a nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Podstatnou odvolacou námietkou bola námietka miestnej nepríslušnosti prvoinštančného súdu, ktorým bol v čase jeho rozhodnutia pôvodne Okresný súd Svidník, v súčasnosti Okresný súd Bardejov, pracovisko Svidník.

Predmetom konania je nárok majúci základ v porušení práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka s uplatnením požiadavky na náhradu nemajetkovej ujmy. Zásadným pre posúdenie výhrady žalovaného bolo vyhodnotiť charakter takto definovaného nároku v tom zmysle, či nie je vo svojej podstate nárokom korešpondujúcim s nárokom na náhradu škody, pre ktorý môže platiť miestna príslušnosť daná na výber, keďže podľa § 19 písm. b) CSP je popri všeobecnom súde žalovaného na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody.

12. Predmetom konania je nárok žalobcu vymedzený ako nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť tým, že dňa 09.02.2017 boli na voľne prístupnom mieste jednou osobou (A. C.) nájdené v krabici dokumenty, okrem iných, aj s osobnými údajmi, ktorými je identifikovateľný žalobca, ktoré v minulosti poskytol obchodnému zástupcovi žalovaného pri uzatváraní zmluvného vzťahu. Žalobca tak má byť osobou majúcou nárok vyplývajúci z porušenia jeho práv vyplývajúcich zo zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov (zákon účinný v rozhodnom období).

13. Zákon č. 122/2013 Z.z., ktorý bol zrušený zákonom č. 18/2018 Z.z., bol transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24.10.1995 v znení Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1882/2003 zo dňa 29.09.2003, neobsahoval všeobecnú definíciu nároku majúceho pôvod v porušení povinnosti pri ochrane osobných údajov. Z § 1 písm. a) tohto zákona vyplýva len všeobecná formulácia ochrany práv fyzickej osoby pred neoprávneným zasahovaním do jej súkromného života pri spracovaní jej osobných údajov.

Pri takto všeobecne definovanej ochrane je možné vychádzať z toho, že nárok na ochranu dotknutej fyzickej osoby je nárokom na náhradu škody. Výklad pojmu škoda by mal byť, vzhľadom na to, že sleduje ochranu fyzickej osoby, jednotlivca, široký v tom zmysle, že pozostáva tak z materiálnej, ako aj nemateriálnej, t.j. nemajetkovej ujmy. Aj Súdny dvor Európskej únie, aj keď vyslovene nedefinoval to, čo by malo byť škodou, v niektorých rozhodnutiach, napr. v rozsudku zo dňa 17.03.2016 C - 99/2015 Liffers, posudzujúc výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES uviedol, že nemajetková ujma predstavuje zložku škody za podmienky, že sa preukáže.

Taktiež podľa Princípov európskeho deliktneho práva (Principles of European Tort Law, PETL), ktoré predstavujú v interpretačnej rovine podporný prameň, aj keď majú základ v súkromnej iniciatíve, a preto ich treba vziať do úvahy (Ústavný súd ČR, nález Pl ÚS 16/04 zo 04.05.2005), je škodou, ktorá je spôsobená inému, jednak škoda majetková, ale aj nemajetková; nemajetková škoda predstavuje ujmu na slobode, dôstojnosti alebo iných osobných právach (diel VI., hlava 10, oddiel 3, čl. 10:301 ods. 1).

Podľa odvolacieho súdu z vyššie uvedeného vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na osobných právach je možné subsumovať pod pojem škoda. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že bezpečnostný incident, teda skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody, sa stal v obvode Okresného súdu Svidník, ktorý je teda na základe § 19 písm. b) CSP miestne príslušným súdom v tejto veci.

14. Čo sa týka námietky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní, odvolací súd sa v tejto otázke stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie na ktoré v celom rozsahu odkazuje. Je nepochybné, že žalobca vstupoval do právneho vzťahu so žalovaným, ktorý aj keď konal prostredníctvom splnomocnenej osoby, zasiahol do osobnostných práv žalobcu tým, že nezabezpečil jeho osobné údaje pred prípadným

zneužitím. V prejednávanej veci sa jedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý bol spôsobený inou právnickou osobou pri realizácii činnosti žalovaného, a vtedy sa tento neoprávnený zásah prisudzuje tejto osobe, teda žalovanému. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť smerodajné ani rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov, na ktoré sa odvoláva žalovaný, ktoré v súvislosti s jeho zodpovednosťou neskončilo vydaním rozhodnutia o porušení ustanovení zákona o ochrane osobných údajov. Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že odvolacia námietka žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie nie je dôvodná.

15. Odvolací súd sa taktiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa posúdenia počiatku plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že právo sa prvýkrát mohlo vykonať najskôr dňa 10.02.2017, t.j. nasledujúci deň po tom, keď A. C. našiel predmetné dokumenty, a keďže žaloba bola súdu podaná dňa 06.02.2020, bola podaná včas. Odvolací súd sa zároveň stotožňuje s argumentáciou žalobcu v tom, že v danom prípade sa jedná o tzv. trváci bezpečnostný incident a lehoty odvíjajúce sa od tohto bezpečnostného incidentu je možné počítať najskôr až od ukončenia tohto trvajúceho incidentu, čo bolo v danom prípade 09.02.2017 a nasledujúcim dňom, teda 10.02.2017 začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynula 10.02.2020, pričom ako už bolo uvedené, žaloba v tejto veci bola súdu doručená dňa 06.02.2020, teda pred uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty, a preto nárok žalobcu nie je premlčaný.

16. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

17. Na základe skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie je nepochybné, že došlo k situácii, keď osobné údaje žalobcu boli vystavené možnosti oboznámiť sa s nimi, resp. ich aj zneužiť nepovolanými osobami, čo je samo o sebe zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, nakoľko je to v rozpore s objektívnym právom. Právo na ochranu osobnosti je možné nepochybne považovať za jednu z kategórií práva na súkromie s poukazom na čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Rotaru proti Rumunsku (rozsudok zo dňa 4.5.2000, č. 28341/95), je systematické zbieranie a uchovávanie osobných údajov zásahom do súkromného života a ich prípadné použitie je samostatným zásahom.

18. Z tvrdení žalobcu a dôkazov vykonaných v priebehu prvoinštančného konania je identifikovateľné, že osobné práva žalobcu boli dotknuté tým, že v dôsledku absencie preventívnej činnosti, ktorá mala viesť k ochrane jeho osobných údajov, sa tieto dostali do dispozičnej sféry nepovolanej osoby, pričom súd prvej inštancie mal posúdiť, či nároku, tak ako bol vymedzený žalobou, má byť poskytnutá ochrana, a pokiaľ áno, aká, resp. v akom rozsahu.

19. Žaloba je, čo sa obsahu týka, úkonom, ktorým žalujúca strana vymedzuje subjekty, predmet a obsah žalobou začatého súdneho konania. Z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva to, že právom žalujúcej osoby je domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde. Žalobou môže uplatniť nároky, ktorým hmotné právo prisudzuje právny význam, a to či bude v spore úspešnou závisí od toho, či sa logická štruktúra príčin a následkov, ktoré ona sama pokladá za skutkový dôvod svojho nároku, zhoduje so štruktúrou príčin a následkov, ktoré upravuje zákon a od toho, či tvrdené skutočnosti preukáže.

20. Žalovaný namietal uplatnený nárok žalobcu, čo do základu, aj čo do výšky. Súd prvej inštancie nepovažoval ospravedlnenie žalovaného za dostačujúce vzhľadom na význam chráneného záujmu a špecifiká zásahu do práv žalobcu, ako aj veľké množstvo ďalších dotknutých osôb.

Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku ochrany osobnosti vzniká vtedy, ak morálna satisfakcia, ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv, nestačí.

V danom prípade, vzhľadom na to, že dôkazné bremeno je na strane žalobcu, je jeho povinnosťou preukázať, že ospravedlnenie, ktoré mu malo byť zo strany žalovaného doručené, nepostačí na odstránenie všetkých nepriaznivých následkov, ktoré voči jeho osobe mal bezpečnostný incident, kedy jeho osobné údaje boli sprístupnené nepovolaným osobám. Je povinnosťou žalobcu preukázať, že má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a že má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy práve v požadovanej výške. Odvolací súd v danom prípade žiadnym spôsobom nespochybňuje význam bezpečnostného incidentu, na druhej strane však, pokiaľ si žalobca uplatňuje v dôsledku uvedeného bezpečnostného incidentu aj iné nároky, než mu žalovaný poskytol (ospravedlnenie), je potrebné, aby negatívny dopad tohto incidentu na svoju osobnosť preukázal.

21. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie o priznaní nemajetkovej ujmy práve vo výške 3.300 Eur odôvodnil voľnou úvahou v rámci ktorej prihliadal na samotný účel a funkciu tohto inštitútu s tým, že primárnou je funkcia satisfakčná, ale je tu aj funkcia preventívno – sankčná, ktorú by reutárna náhrada mala plniť z hľadiska špeciálnej a generálnej prevencie. Ďalej prihliadal na vzájomné vzťahy týchto argumentov, na význam chráneného záujmu, špecifiká zásahu do práv žalobcu a veľké množstvo ďalších dotknutých osôb. Súd nepovažoval za vhodné pri stanovení výšky použiť prepočet podľa § 12 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, ako to urobil odvolací súd v rozsudku č.k. 13Co/7/2021-530 zo dňa 30.3.2021 v konaní vedenom Okresným súdom Svidník pod sp.zn. 6C/29/2018, nakoľko na základe citovaného zákona ide o systém odškodňovania obetí štátom, ktorý aj autoritatívne zákonom stanovil, akú sumu prizná obetiam trestných činov. V súdnej veci však ide o typický občianskoprávny vzťah domáhania sa náhrady nemajetkovej ujmy zo strany dotknutej osoby upravený normami súkromného práva.

Takéto odôvodnenie výšky priznaného nároku, ale nepovažoval odvolací súd za dostatočné a relevantné. Odvolací súd sa stotožňuje s východiskom pre kvantifikáciu výšky náhrady v tejto veci, z ktorej vychádzal súd prvej inštancie, nie však so samotným výsledkom tejto kvantifikácie. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na zásadu primeranosti, podľa názoru odvolacieho súdu, nemožno priznanú mu považovať za primeranú už s ohľadom na skutočnosť, že v danom prípade nedošlo k zneužitiu osobných údajov žalobcu, aj keď takáto hrozba samozrejme existovala, samotná výška, napr. aj s ohľadom na priznané nemajetkové ujmy v oveľa závažnejších prípadoch, ktoré sú riadne odôvodnené a preukázané (napr. strata blízkeho človeka) sa javí, ako skutočne neprimerane vysoká.

22. Súčasná spoločnosť, s jej digitálnym priestorom, je spoločnosťou, v ktorej sa osobné údaje stali jednou z tovarových položiek, preto je nutné, keďže nie sú len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto údaje zveril, dbať na to, aby subjekt, ktorému boli osobné údaje zverené, nevystavoval bezpečnostnému riziku osobné údaje a v prípade, že k tomu dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe také zadosťučinenie, ktoré by bolo primerané. Zodpovednosť subjektu, ktorý je subjektom porušujúcim chránené právo sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma. Na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie príslušných chránených práv nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa satisfakcia v zmysle požiadavky na upustenie od neoprávneného zásahu javí ako nepostačujúca, a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadné konanie, je možné z judikatúry súdov, ale aj z Princípov európskeho deliktneho práva (čl. 3:201) brať do úvahy tieto faktory: predvídateľnosť škody v okamihu jej vzniku rozumnou osobou, pričom v okamihu jej vzniku sa zohľadňuje konkrétny časový a priestorový vzťah medzi škodovým konaním a jeho následkami alebo rozsah škody vo vzťahu k následkom takého konania; povaha a hodnota chráneného záujmu; dôvod zodpovednosti; rozsah bežných životných rizík a ochranný účel normy, ktorá bola porušená.

23. Odvolací súd poukazuje na to, že pri určení výšky primeraného zadosťučinenia je potrebné vziať do úvahy jednotlivé okolnosti prejednávanej veci v kontexte s faktormi citovanými v predchádzajúcich bodoch tohto rozhodnutia, pričom priznaná výška musí zodpovedať princípu proporcionality, ktorý patrí medzi všeobecné právne zásady, ktoré síce nie sú v právnych predpisoch výslovne obsiahnuté, avšak v európskej právnej kultúre sa uplatňujú, pričom porušením pravidla proporcionality môže dôjsť k zásahu do ústavne zaručených práv, konkrétne práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 36 ods.1 Listiny (viď z hľadiska výkladu napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 350/03 zo dňa 29.9.2005).

24. Odvolací súd v kontexte určenia výšky nároku poukazuje aj na to, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, činnosť žalovaného nevykazuje znaky vysokej intenzity protiprávneho konania alebo toho, že by v jeho prípade išlo o konanie, cieľom ktorého bolo úmyselné narušenie chránených osobnostných práv. Išlo však o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov. Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre formu primeraného zadosťučinenia, aj v kontexte s významným postavením žalovaného na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na preventívnu ochranu segmentu, ktorý je osobitne chránený - osobné údaje.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené závery o nepreskúmateľnosti výšky priznaného nároku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v jeho napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne vyhodnotiť nárok žalobcu z hľadiska ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka, a to s poukazom na to či v danom prípade nie je postačujúce ospravedlnenie žalovaného. V prípade, ak preukázateľne dospeje k záveru že takéto zadosťučinenie nie je postačujúce, dôsledne uplatní na prejednávajúcu vec ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, s ohľadom na záväzné právne názory odvolacieho súdu týkajúce sa prípadnej výšky priznaného nároku, pričom svoje rozhodnutie s poukazom na ustanovenie § 220 CSP náležite odôvodní.

27. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o nároku na náhradu trov celého konania, vrátane nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), pričom sa vysporiada aj s návrhom žalovaného na prípadnú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).